

Κανείς πιά δὲ μίλησε. Ντροπιασμέν' ἡ Φανιώ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια καὶ ρίχτηκε σ' ἀτέλειωτο κλάμμα.

Ὁ Κώστας, μὴν πιστεύοντας πιά σταυτιά του, ἔρριξε πονετικὴ ματιὰ στὴ Φανιώ καὶ πατόντας στὰ νύχια τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα νὰ φύγῃ.

Οἱ διὸ γυναῖκες μείνανε μονάχα στὴν κάμαρα καὶ τὸ κεφάλι τῆς γριᾶς ποὺ τὶς ἔβλεπε ἀπ' τὴν πόρτα τῆς μισάντρας.

Ἡ Ὑδρείσα σὰν ἄκουσε πρώτη φορά, πὼς ἡ θυγατέρα της δὲν εἶτανε κορίτσι, στυλώθηκε στὸν τοῖχο νὰ μὴν πέσῃ, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα, παράλυτα καὶ σὰ βγήκε πιά ὁ Κώστας ἀπ' τὴν πόρτα, τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ σιγανή:

— Ἀλήθεια μορῆ, δὲν εἶσαι πιά κορίτσι ;!

— Πολλὰ γυρεύεις, μάννα.

ΑΘΗΝΑ

ΓΕΩΡ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΠΡΕΣΣΙ

Ἄφωνα ὀρχήστρα ὄλο ἀπὸ φῶτα
Χαμογελαίει μέσ' στὴ μορφὴ σου,
Καὶ τοῦ κορμιοῦ σου οἱ γραμμὲς
στήνουν ἀκίνητο χορὸ,
Κ' ὑψώνεται πυκνὸ μπροστά μου
ἀνάβρουσμα ἡδονῆς ἢ Ζωῆ σου.

— ὦ ! τὸ μεθύσι τῆς σαρκός
μέσα στῆς δίψας τὸ χαμό !...

ΜΑΝΟΣ ΑΡΤΑΚΗΣ